

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת יִתְרוּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י' - חלק י'

קונטרס 280

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וּבַהֲאִי תַקוּנָא דְאָדָם, אֶתְחַזִּי שְׁלִימוּתָא מְהִימְנוּתָא
 דְכָלָא, דְקָאִים עַל כּוֹרְסֵיִיא. דְכְּתִיב, (יחזקאל א)
 וְדַמוֹת כַּמְרָאָה אָדָם עָלָיו מִלְמַעְלָה. וּכְתִיב (דניאל ז)
 וְאָרוּ עִם עֲנָנֵי שְׁמַיָא כְּבַר אֲנָשׁ אֶתְהָ הוּא וְעַד עֲתִיק
 יוֹמֵיָא מְטָה וּקְדֻמוּהֵי הַקְּרֻבוּהֵי. עַד כְּאֵן סְתִימָאן מְלִין,
 וּבְרִירֹן טַעֲמִין. זַכָּאָה חוֹלְקִיָה דְמָאן דִּידַע וְיִשְׁגַּח בְּהוֹן,
 וְלֹא יִטְעִי בְּהוֹן, דְּמְלִין אֲלִין לָא אֶתְיְהִיבוּ, אֲלֹא לְמֵאֲרֵי
 מְדִין (מֵאֲרִין) וּמִחְצָדֵי חֻקְלָא, דְּעֵאלוּ וְנִפְקוּ, דְכְּתִיב,
 (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְרָכֵי יִי וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם וּפּוֹשְׁעִים
 יִכְשְׁלוּ בָם.

תַּאֲנָא, בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָרִים קַלְיָה וְאָמַר, אִי
 בְּמְלִין דִּילֹן, דְּאֶתְגַּלְיִין הָבֵא, אֶתְגַּנְיִזוּ חֲבַרְיָא

ספר מאורות הזהר

המאיר את עיני האדם בחכמה ומוסר ובינה לכל איש ואיש לפי ערכו, ואיתא בזהר
 הקדוש שבזכות למוד זה עתידין ישראל להגאל גאלה שלמה, (רעיא מהימנא פְרַשְׁת נְשֵׁא
 קכ"ד ע"ב): עתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן
 גלותא ברחמי. ויתקיים בהון ד' בְּדָד יִנְחֲנוּ וְכוּ'.

ב*. וכל דברי הזהר הקדוש בזהר הרקיע מאירים ומזהירים, ובמסתיר פנים רומזים
 דברים דקים עמקים, המדריכים ומישרים אל ידיעות האמת והאמונה חכמה ומוסר
 ובינה, ומרפא לנפש, והמה לאלפים ולרבבות ונקר למוצאם.

ג. והנני להעתיק לך לשונו הזהב והקדוש בזהר הקדוש פְרַשְׁת שְׁלַח (דף קס"ו
 ע"ב) מענן חמוּדָא דְאוֹרִיתָא, וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְגַעָא פְתַח וְאָמַר,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּאֲדָרָא דְעֵלְמָא דְאֵתִי, וְאֶסְתַּלְקוּ מִהָאִי עֵלְמָא, יְאוּת
וְשִׁפִּיר הָוָה, בְּגִין דְלֹא אֶתְגַּלְיִין לְחַד מִבְּנֵי עֵלְמָא. הָדָר
וְאָמַר, הַדְרִי בִי, דְהָא גְלִי קַמִּיה דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקוּן,
סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, דְהָא לָא לִיקְרָא דִילִי עֲבִידְנָא,
וְלֹא לִיקְרָא דְבֵית אָבָא, וְלֹא לִיקְרָא דְחִבְרִיָּא אֱלִין,
אֲלֵא בְּגִין דְלֹא יִטְעוּן בְּאוֹרְחוּי, וְלֹא יַעֲלוּן בְּכִסּוּפָא
לְתַרְעֵי פְלִטְרוּי, וְלֹא יִמְחוּן בִּידִיהוּן. וְזַפְאָה חוּלְקֵי
עֲמֹהוּן, לְעֵלְמָא דְאֵתִי.

תָּנָא, עַד לָא נִפְקוּ חִבְרִיָּא מִהֵוּא אֲדָרָא, מִיתוּ רַבִּי
יוֹסִי בְּרַבִּי יַעֲקֹב, וְרַבִּי חֲזַקְיָה, וְרַבִּי יִיסָא. וְחִמוּ
חִבְרִיָּא, דְהוּוּ נְטִלִין לֹון מְלֶאכֶיִן קַדִּישִׁין בְּהֵוּא

ספר מאורות הזהר

(משלי ה) אֵילַת אֲהָבִים וַיַּעַלְתָּ חֵן דְדִיָּהּ יִרְוּךָ בְּכָל עַת בְּאַהֲבָתָה תִּשְׁגָּה תְּמִיד. אורִיִתָּא
אורִיִתָּא, נְהִירוּ דְכָל עֵלְמִין, כְּמָה יְמִין, וַנְחִלִין, וּמְקוֹרֵין, וּמְבוּעֵין, מִתְּפִשְׁטֵי מְנַךְ לְכָל
סְטָרִין. מְנַךְ כְּלָא, עֲלֵךְ קַיִימֵי עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, נְהִירוּ עֲלָאָה (וְדָא) מְנַךְ נְפִקָא. אורִיִתָּא
אורִיִתָּא, מָה אִימָא לְגַבְךָ, אֵילַת אֲהָבִים אֲנָתְךָ, וַיַּעַלְתָּ חֵן (גַּבִּי) עֵילָא וְתַתְּא רַחֲמִין
דִּילָךְ. מֵאן יִזְבִּי לִינְקָא מְנַךְ פְּדָקָא יְאוּת. אורִיִתָּא אורִיִתָּא שְׁעִשׂוּעִים דְמֶאֱרָךְ, מֵאן
זְכִיל לְגַלְאָה, וְלִמְיָמֵר סְתָרִין וּגְנִיזִין דִּילָךְ. בְּכָה, וְאַעִיל רִישִׁיָּה בֵּין בְּרַכּוּי, וְנָשַׁק לְעַפְרָא,
עֵין שָׁם עוֹד לְהֵלֶן מְגַדֵּל נוֹרְאוֹת קְדֻשְׁתּוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי.

ד. וְרָאָה בְּפִרוּשׁ הַסֵּלֶם בְּמֵאֲמַר אֵילַת אֲהָבִים אוֹת קַפ"ג-קפ"ד וְזֶה לְשׁוֹן קְדֻשׁוֹ:
פֶּתַח וְאָמַר אֵילַת וְגו', פֶּתַח וְאָמַר, אֵילַת אֲהָבִים וַיַּעַלְתָּ חֵן דְדִיָּהּ יִרְוּךָ בְּכָל עַת בְּאַהֲבָתָה

מז' באדר נפקין אלין אתרנינו, כמה דאתמר. ואלין דמתאחדן בהו מקדמי רחמי באלין יומין ותרין ירחין אתרנין אתטמרון בלהו, ואלין תמוז ואב. ונפקין ימי הרעה בתרנייהו, ושלטין אלין על עלמא ואתרנין אתטמרו. ובגין כך באינון יומין זכאה איהו מאן דישתזיב מנייהו.

וכד חוטמא אריכא רב כפותיא לגבי רישא דא איהו באת ה' ולזמנין את י' אתחבר בהדיה, דא איהו בר נש דאצלח. אנפוי קמיטין כתולדה דאפעפועין. עינוי סמקין, דא איהו בין אינון תולדין דסגירא דעינוי, לזמנין זלגין דמעין.

קמיטין דמצחיה ד' ותרין עברין רשימין פאריח על גבי לבינה. שעריה רב, האי אצלח ודחיל חטאה. שפח גרמיה בכלא, נתיר ממה דאית ביה. ובזמנא דאתנענע (עיני) זלגין דמעין וכאיבא בחוטמיה עד דאושיד לחה ירוקא, ודא קשא מאינון זיגי סגירו. מאן דאשתתף בהדיה אצלח. מהימנא איהו בכלא.

על כתפיה שמאלא אית ג' רשימין, ב' סומקין וחד אוכפם. ברם אוכפם אית ליה תועלתא. האי משוף ליה לאתקרבא בכני נשא ואחיד בהו דלא יחשבון ליה כסגירא. מומא אתליד ביה בליליא חד יומא דסתווא ביומי דעולמו, דאכל נונא ושתא מיא ונפק לבר. ובההיא שעתא הרה שליט כוכב שבתאי בעלמא, וחד ענפא דיליה הרה משוף לאתפשטא לתתא. ונפק איהו בגלוייא דרישא, ומחא ביה על ידא דקורקפניי ושמרוון תרין רוחין דשלטין בההוא ענפא.

וכד אתמחי האי בר נש, רשימו ביה תרין רשימין סומקין, ובהוא ענפא רשים ביה ההוא רשימו אוכמא, דהא מלוי דשבתאי באוכפם אשתמש. ורזא דא שליט ביומא דשבתא (ו"ח נ"א בעמא דשבתאי) ולא בעמא דרישא, בגין דעמא דרישא לית לון חולקא ואחסנתא כבוככניא ומולא אלא כקודשא ברך הוא בלחודו. ואצטרף לון לאחזאה חנה ומיכלא ומשתייא ולבושין ולא תקנא ביתא ופתורא ביומא דא, דלאו הכי לכל אינון דאחדון כבוכבא דשבתאי דאיצטרף לון לאתענאה ולאחזאה עציבו ודאנה ורונא ולמלכש שחורים ולכסאה שחורים ולא למיכל בשרא וחמרא ומשחא, ולא לאתענא עינוין דעלמא, אלא למיתב בדיורא עציב ולא תפרשא מן בני נשא. (כו"ח ד"א איתא וברין וכו"ה בדפוי) ותרין אלון רוחין קורקפניי ושמרוון אתמשכאן עלוי ואודעין ליה מלון דעלמא באמשכותא דשבתאי.

חזינא בספרא דשלמה מלכא, דאית בני נשא דאתילידו כד שלטא ענפא דא, ואינון עציבין תדיר דלא חדאן לעלמין, פר אי לעאן באורייתא וקא אתאחדן בקודשא ברך הוא. עם כל דא, אי אית ביה בההוא בר נש יסודין ושרשין מזכו אבהו, ענפא דא דנפיק משבתאי, לזמנין נצח ליה ואחיד ליה. ואינון תרין רוחין מתפשטין ואזלין לנוקבא דטיגרא, דתמן מתכנשין כל רוחין ערטילאין דלא עאלין לגו פרגודא דמלכא, ואינון ערטילאין בהאי עלמא וכד נפקי מהאי עלמא מששטי לאעלא בההוא עלמא, ונעלין תרעא באנפיהו בכל סטרין דעלמא. ולא

אשכח וניחא עד דאינון נפקין ומשטטין בעלמא, ואלין אקרון בשמהן שכנות.

וביזמא דשפתא כד אתקדש יומא, ואינון לאן עאלין לגו נוקבא דחד טיגרא דאיהו לבר מחומות גנתא בטורין דלבר, ומשתככי תמן כל יומא דשפתא. ולבתר נפקי ומשטטין בעלמא ומודיעין בחיזו דליליא מילין לבני נשא.

וכד נצח ענפא דא לההוא בר נש, אינון תרין רוחין אזלין לההוא נוקבא ומתעכבין תמן עד דנפיק שפתא. כיון דנפיק שפתא נפקין אינון נשמתין ואינון רוחין בהדיהו ומתחברין כחדא ואתיין אינון תרין רוחין וחד נשמתא דגוצא דההוא בר נש, ע' דרגין לאחורא ושראן על גבי ההוא בר נש רוחא בתר רוחא, ואודעין ליה מילין דעלמא. מנייהו קשוט ומנייהו לאו קשוט, מנייהו קשוט מסטרא דנשמתא ערטילאה, דהא אשפתת תמן נייחא. ומנייהו לאו קשוט מסטרא דאינון רוחין. ולזמנין אינון רוחין אודעין ליה מילין דקשוט לזמן קריב, ודא איהו נשמתא דלא אשפתת פרוקא (כ"א פרוקא) לעלמא מע' דרגין לאחורא. כרין כוכב שפתאי משיף להאי עלמא אינון רוחין, ובגינה לא דחיל ההוא בר נש. כד שראן עלוהי ולא אנדעזע. ופאה חולקיה דמאן דאית ליה זכו דאבהן לסייעא בכל אינון עובדין.

חוממא עקים וההוא עקימו סטא לסטר ימינא דא איהו בר נש דרשים באת ה' ולזמנין באת ר' ולא מתחברין כחדא. דא איהו בר נש דממלל רכיכין. במצחיה שרטוטא חדא רברבא וד' זעירין (ג"א ואינון) ועינוי דקיקין ולא כל פה, ואינון מתהפכין לסמקא. שערוי תלין שעיעין זעיר, שלשלאה רברבא הוה ליה, ותליא מגיה סיועא. אית ליה מהימנא, איהו אצלח בעובדוי, דא אית ליה פגימו דמומא דאיהו סריס חמה, או תליא בכיסא דביעוי חד ממעוי ולא אפיק זרעא כדקא יאות. בידיא שמאלא אית אצבעא זעירא קמיט ולא אתפשט. (עכ"מ ונראה שחסר).

אמר אדם קדמאה (תהלים קל"ט) לא נכחד עצמי ממך וגו'. מכאן דמזווגא דזכר ונוקבא אתיין נשמתא קדישא, וזוגא דמלכא במטרוניתא. מאי טעמא, תחתיות ארץ, תרין (תחתיות) (ג"א תחומין) תחתיות אית לההוא דאיכרי ארץ חפץ. אתרא דאתצירא נשמתא דדכורא לימינא ואתרא דנשמתא דנוקבא לשמאלא ועל דא בעי אתערותא מסטרא דנוקבא חדא הוא דכתוב (ישעיה מ"א) העירותי מצפון ויאת, וכדין ממזרח שמש קורא בשמי. וזוגא דשמשא כסיהרא, יעקב ברחל.

ויבא סגנים כמו חמר, אלין חילין דעלמא דנפקו מאדם קדמאה. בתר הכי (תהלים קל"ט) גלמי ראו עיניך, פשהייתי מוטל גולם בלי צורה. ממזרח למערב ראו עיניך הדורות העתידות לצאת ממני, פי (אתה) הוא קורא הדורות מראש.

ועל ספרך כלם יכתבו, זה ספר תולדות אדם לדיוקנין, דבהאי ספר של (כל) צדיקים הוו מתחלקין כל (וכל) דיוקנין דעלמא בצירופא דאתוון זר"ה פס"ץ ותמן כלם יכתבו

בציורין דקמיטין במשכא דאדם, כגוונא דרקיע השמים דתמן כוכבייא. המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא, (ישעיה מ) לזרעא דישראל עבדי יעקב אשר ברתיה דאינון אקרון אדם. דכתיב (יחזקאל ל"ד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ובגיניכון אתברי עלמא. הךא הוא דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל לני ראשית תבואתה, דאינון עאלו במחשבה עד לא אתברי עלמא. וכלהו (תהלים קל"ט) על ספרך פלם יפתבו ימים יוצרו. לכלהו יומין עלאין במנין.

משכו וקחו לכם. (שמות י"ב) משכו יומין עלאין לאנתרא ליומין תתאין שס"ה ורביע יום, ומקצת יומא ככוליה יומא, לחושפון משכו. ומאן דמשיף מתמן, משיף נהירו לסינתרא למקדשא לה. (תהלים קל"ט) ולא אחד בהם, דא דוד משיחא דלא הוה ליה יומין לאנתהרא, ואיהו משיף ליה שבועין שנין, כמה דאת אמר (תהלים ל"ט) הנה טפחות נתתה ימי. מאי טפחות, ט' פחות. טב הכא דפחית לון מיומי אדם, למיהב ליה לדוד דהוה טוב רואי. טוב דיליה מאדם קדמא דעבד עמיה צדקה בגין דיהא מוכן דוד לעשות צדקה לישראל. כגוונא דקביל דוד עני ואביון, הכי יהיב למסכניו וכלא במשפט כמה דאת אמר (שמואל ב' ח) ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו.

ואתערו, שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם קדמא, בגין דיעקב יושב אהלים ואוליף תמן בבית שם ועבר ואברהם ויצחק למפלח לקודשא ברין הוא, בגין דאיהו כור. דכתיב (שמות ד) בני בכורי ישראל ועבודה בכורות ודאי הוה.

ספרא דאדם קדמא הוה ליה ליעקב וספרא דחנוף וספרא די' ספירות דיצירה דאברהם אבינו. והא אתערו מסכת עבודה זרה דאברהם אבינו עליו השלום ת' פרקים, ומפל אינון ספרים אוליף ליעקב אבינו עליו השלום איש תם יושב אהלים, חכמתא סגיא, והוה שופריה. ושרטוטין דיליה כגוונא דשרטוטין דאדם קדמא.

הא כגוונא דאדם קדמא דאיהו קדם ליצירה, יציר כפיו של הקדוש ברוך הוא, אוף הכי יעקב ראשון, ראשון לשלימו. קדש ישראל לני ראשית וגו', דהוה ערסיה שלים, מה דלית הכי באברהם דנפיק מגיה ישמעאל ובני קטורא ואינון סיגי הכסף. ואדם, דנפק מגיה קין. ונח, דנפק מגיה חם. ויצחק, דנפק מגיה עשו, סיגי דהבא. אבל יעקב, ערסיה שלימא איהי. ועל דא ביה בחר ה' מפל העמים (תהלים קל"ה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו וכתיב (דברים ל"ב) פי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. (ע"כ סתרי תורה). (עד כאן מההשמטות).

זהר:

רבי יצחק ורבי יוסי, הוו יתבי יומא חד ולעאן באורייתא בטבריא. אעפר רבי שמעון, אמר לון במאי עסקיתו, אמרו ליה, בהאי קרא דאוליפנא מגיה דמר, אמר לון מאי איהו. אמרו ליה, האי דכתיב, (בראשית

(ה) זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם בְּיוֹם בְּרֹא אֱלֹהִים אָדָם בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתוֹ. וְהָא אֲתַמֵּר, דְּאֲחֻמֵי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאָדָם הֲרַאשׁוֹן, כֹּל אֵינּוֹן דְּרִין דְּהוּו זְמִינִין לְמִיתֵי לְעֵלְמָא, וְכֹל אֵינּוֹן פְּרַנְסִין, וְכֹל אֵינּוֹן חֲפִימִין, דְּהוּו זְמִינִין בְּכֹל דְּרָא וְדָרָא.

וְרֹא אוֹלִיפְנָא, זֶה סֵפֶר. אֵית סֵפֶר וְאֵית סֵפֶר. סֵפֶר לְעֵילָא, סֵפֶר לְתַתָּא. סֵפֶר לְתַתָּא אֲקָרִי סֵפֶר הַזְכָּרוֹן, סֵפֶר דְּהֵהוּא זְכָרוֹן, וְדָא חַד צְדִיק, וְאֲקָרִי זֶה. וּבְגִין דְּלֹא לְאַפְרָשָׁא לֹון, דְּאֵינּוֹן תְּדִיר פְּחָדָא בְּיַחְוָדָא חָדָא, כְּתִיב, זֶה סֵפֶר תְּרִין דְּרִגִין דְּאֵינּוֹן חַד, כֹּלְלָא דְּכֵר וְנוֹקְבָא.

וְדָא אִיהוּ כֹלְלָא חָדָא, דְּכֹל אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין וְרוּחִין דְּפְרַחִין בְּבִנְי נָשָׁא, כֹּלְלָא דְּכֹל תּוֹלְדוֹת, אֵינּוֹן בְּרִזָּא תּוֹלְדוֹת אָדָם וְדָאִי. דְּהָא מֵהֵהוּא צְדִיק דְּקָאֵמֵר, פְּרַחִין אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין בְּתִיאוּבְתָא חָדָא, וְדָא אִיהוּ שְׁקִיו דְּגִנְתָּא דְּאֲשְׁקִי הֵהוּא נְהַר דְּנַפְיָא מְעַדָן, דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מֵעַדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. וְדָא אִיהוּ רִזָּא דְּאָדָם, דְּכְתִיב תּוֹלְדוֹת אָדָם.

לְבַתֵּר בְּיוֹם בְּרֹא אֱלֹהִים אָדָם, דָּא אָדָם דְּלְתַתָּא, דְּהָא תְרִין אָדָם כְּתִיבֵי כְּהָאִי (דף ע' ו' ב) קָרָא, חַד רִזָּא דְלְעֵילָא, וְחַד רִזָּא דְלְתַתָּא, אָדָם דְּאִיהוּ רִזָּא דְלְעֵילָא, אִיהוּ בְּגִנְזוֹ, דְּגִנְזוֹ קָרָא, בְּדְכֵר וְנוֹקְבָא בְרִזָּא חָדָא, דְּכְתִיב זֶה סֵפֶר, דָּא כֹלְלָא דְכֵר וְנוֹקְבָא כְּחָדָא. כִּיּוֹן דְּעַבְדוֹ תּוֹלְדוֹת פְּחָדָא, קָרָא לֹון אָדָם, דְּכְתִיב תּוֹלְדוֹת אָדָם.

לְבַתֵּר דְּאֲתַגְלִיָּא מְלַתָּא, מִגּוֹ סְתִימוֹ עֲלָאָה קְדָמָא דְקָרָא, בְּרָא אָדָם לְתַתָּא, דְּכְתִיב בְּיוֹם בְּרֹא אֱלֹהִים אָדָם בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתוֹ. בְּדַמּוֹת (כ"א דָא אִיהו) דְּאָדָם אִיהוּ כְּהָאִי חִיזוֹ דְּאֲתַחְזִי דִּיּוֹקְנִין בִּיהַ, וְאֵינּוֹן דִּיּוֹקְנִין לֹא קִיִּמִין בְּהֵהוּא חִיזוֹ בְּדִיּוֹקְנָא בְּקִיּוּמָא, אֲלֵא מִתְעַבְרָן מִיַּיְה, אוֹף הֲכִי בְדַמּוֹת אֱלֹהִים.

דְּכֵר אַחֵר, בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים, דִּיּוֹקְנָא דְשִׁיפִין דְּכֵר וְנוֹקְבָא, בְּרִזָּא (תַּהֲלִים קֶלֶט) דְּאַחֵר וְקָדָם. אַחֵר: בְּרִזָּא דְשִׁמּוֹר. וְקָדָם: בְּרִזָּא דְזְכוֹר. וּבְאֵלִין תְּלִינן כֹּל פְּקוּדֵי אוֹרִיָּתָא, שִׁית מָאָה וְתִלְסָר פְּקוּדֵי אוֹרִיָּתָא, כֹּלְלָא דְכֹלְלָא. וְתִנִּין, אַחֵר לְעוֹבְדָא דְבְּרַאשִׁית, וְקָדָם לְעוֹבְדָא דְמִרְפְּכָה. וְכֹלְלָא דָּא בְּדָא תְלִיא. בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים, בְּהֵהוּא דִיּוֹקְנָא מִמֶּשׁ, וְהָא אוֹקִים לִיהַ מִרְ.

תוּ, זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם: לְדִיּוֹקְנִין, בְּרִזָּא דְדִיּוֹקְנִין דְּכֵר נָשׁ, לְאַשְׁתַּמוּדְעָא כְּאֵינּוֹן תּוֹלְדוֹת דְּכֵר נָשׁ, דִּיּוֹקְנָא דְרִזִּין דְּכֵר נָשׁ, בְּשַׁעְרָא, בְּמַצְחָא, בְּעֵינֵין, בְּאַנְפִּין. בְּשַׁפוּן, וּבְשַׁרְטוּטֵי דִין, וּבְאוּדִנִין. בְּאֵלִין שְׁבַע בְּנֵי נָשָׁא אֲשַׁתַּמוּדְעָן.

בשערא. האי מאן דשעריה קמיט, וסליק לעילא על רישיה, מאריה דרגיו. לביה קמיט פטופסא, לאו כשראן עובדוי. בשותפו אתרחק מגיה.

שערא שעיע נתיר, ותלי לתתא, טב איהו לשותפו, ורווחא אשתכח ביה, ואיהו בלחודוי לאו הכי. מארי דרזין איהו באינון רזין עלאין.

ברזין זעירין לא (דף ע"א ע"ב) קיימא בהו. עובדוי פשראן ולא פשראן. וא' תלי לתתא, ולא שעיע, לביה לא דחיל, מאריה דדונא איהו. פסוף בעובדין דכשרון, ונאן קמיה, ולא עביר. וכד איהו סיב, אהדר למהוי דחיל ונאן עובדוי. והני מילי, במילי דעלמא. אבל במילי דשמאי, יצלח מאן דיקרב ביה. לא תגלון ליה רזין עלאין, אבל רזין זעירין טב איהו לנטרא לון, ממלה זעירא עביר רב, ומלוי אשתמעו. ורזא דא זי"ן, באינון אתוון דשיעורא דמר.

שערא אוכמא נתיר צהיב, אצלח בכל עובדוי במלי דעלמא, ובסחורא, ובדדמי לון. ותרון איהו דא אצלח לחודוי. מאן דמתחבר בהדיה, לא אצלח ליומין סגיאין, אלא אצלח מיד, וההיא אצלחותא פרחא מגיה. ורזא דא דאיהו בכללא דאת ז'.

שערא אוכמא דלא צהיב, לזמנין אצלח, לזמנין לא אצלח. דא איהו לשותפו ולאשתדלא בהדיה, טב לזמן קריב, ולא לזמן רחיק, דהא לזמן רחיק יחשוב מחשבין. ובגין דלא יתפרשון מגיה, הוי טב לזמן קריב. דא יצלח באורייתא אי ישתדל אבתרהא, ויצלחון ביה אחרנין. לית ליה רזא לזמן רחיק.

דחיק לבא איהו. יחמי בשנאוי. לא יכלין ליה שנאוי, ואיהו דחיק לבא, ואיהו ברזא דאת י', דלא קיימא בכללא דאת ז', אלא י' בלחודוי, ברזא דאתוון דקיקין.

שערא דמריט, יצלח בעובדוי, ורמאה איהו כפין בביתיה. אתחזי דחיל חטאה לבר, לאו הכי לגו. דא עד לא סיב. אי שעריה מריט, לבתר דסיב, אתהפך מפמה דהיה בקדמיתא, הן לטב הן לביש.

והני מילי שערא דמריט בין עינוי, על גבי מוחא, באתר דאנח תפלין. ואי באתר אתרא דרישא, לאו הכי. ולא איהו (דף ע"א ע"ב) רמאה, אלא מאריה דלישנא בישא. בלחישו, בלא ארמות קלא. לזמנין דחיל חטאה איהו, לזמנין לא. ודא איהו ברזא דאת ז', פד פליל את י'.

עד הכא, רזין דשערא למרי מדין, דינעי ארחי ורזי דאורייתא, לאשתמודעא טמירו דבני נשא, דאינון בצלם אלהים סתום שמא,

דַּאֲתַפְרֵשׁ לְכַמָּה אַרְחִין.

בְּרֹזָא דְּמַצְחָא, בְּאֵת נ', דְּאִיהוּ שְׁלִימוּ דְּאֵת זִי"ן, לְזַמְנִין אֲתַפְלִילֵת בְּרֹזָא
דְּאֵת ז', וּלְזַמְנִין אִיהוּ בְּלַחְדָּהָא. מַצְחָא דְּאִיהוּ דְּקִיק וְחַד, בְּלֹא
עַגּוּלָא דָּא הוּא בַר נֶשׁ דְּלֹא מִתְיַשְׁבָּא בְּדַעְתִּיהָ, חָשִׁיב דְּאִיהוּ חֲפִים, וְלֹא
יָדַע. אֲתַבְּהִיל בְּרוּחִיהָ. חִיּוּף (ס"א נְשׁוּף) בְּלִישְׁנֵיהָ כַּחוּזָא.

קְמִיטִין דְּמַצְחִיהָ רַבְרָבִין, וְלֹאוּ אִינוּן בְּזוּוּגָא. בְּשַׁעְתָּא דְּמַלִּיל אֲתַעְבִּידוּ
אִינוּן קְמִיטִין בְּמַצְחִיהָ, וְלֹאוּ בְּזוּוּגָא. רְשִׁימִין אַחְרָנִין דִּי בְּמַצְחִיהָ
כְּלָהוּ בְּזוּוּגָא. דָּא, בְּעֵי דְּלֹא לֹאזְדוּוּגָא לִיהָ, אֲלֵא זְמַנָּא זְעִירָא, וְלֹא זְמַנָּא
סָגִי. כָּל מַה דְּעַבַד וְחָשַׁב, אִיהוּ לְתוּעֵלְתִיהָ, וְלֹא חִיּוּשׁ לְתוּעֵלְתָא דְּאַחְרָנִין.
לֹאוּ אִיהוּ מְאִירִי דְּרִזִּין כָּלֵל. דָּא אִיהוּ, (מְשַׁלִּי יֵא) הוֹלֵף רְכִיל מְגַלָּה סוּד, וְלֹא
חָשִׁיב מְלוּי כָּלֵל. דָּא אִיהוּ בְּרֹזָא דְּאֵת נ' דְּכִלְיָלָא בְּאֵת ז', וְלֹא אַקְרִי נְאֻמָּן
רוּחַ בְּקִיּוּמָא.

מַצְחָא דְּקִיק בְּעַגּוּלָא, דָּא אִיהוּ בַר נֶשׁ חֲפִימָא, בְּמַה דְּאַסְתַּפֵּל. לְזַמְנִין
אֲתַבְּהִיל בְּרוּחִיהָ. רְחִימוּ דִּילֵיהָ בְּחֻדָּהָ. רְחֻמָּן אִיהוּ עַל כָּלֵא,
אַסְתַּפֵּל בְּמַלִּין סָגִיאִין. אִי יִשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא לְהוּי חֲפִים יִתִּיר.

תִּלְתָּת קְמִיטִין עֲלֵאִין רַבְרָבִין בְּמַצְחִיהָ בְּשַׁעְתָּא דְּאִיהוּ מַלִּיל. תִּלְתָּת קְמִיטִין
קָרִיב לְעֵינָא חַד. וְתִלְתָּת קְמִיטִין עַל עֵינָא אַחְרָא. בְּכִי בְּשַׁעְתָּא
דְּאַרְגִּיז. דָּא אִיהוּ טַב יִתִּיר מִכַּמָּה דְּאַתְחַזִּי. אַרְמִי בְּתַר כַּתְּפוּי כָּל מַלִּין
דְּעֲלָמָא, בִּין בְּעוּבְדוּי, בִּין בְּמַלִּין אַחְרָנִין, וְלֹא חִיּוּשׁ. אַצְלַח בְּאוּרִייתָא.
כָּל בַר נֶשׁ (דָּרָב ע"ב ע"ד) דִּישְׁתַּדֵּל בְּהַדְיָה יִתִּיר מְמַלִּין אַחְרָנִין דְּעֲלָמָא, לְזַמְנִין
אַתְדַּבֵּק רְעוּתִיהָ בְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וּלְזַמְנִין לֹא. בְּדִינָא לֹא אַצְלַח. אַתְרַחֵק
אִיהוּ מִן דִּינָא. וְרֹזָא דָּא אֵת נ' בְּלַחְדוּדִי, דְּלֹא אֲתַפְלִילֵת בְּאֵת ז'. וּבְגִין
דְּלֹא אֲתַפְלִילֵת בְּאֵת ז', אַתְרַחֵק מִן דִּינָא, וְלֹא קָאִים בֵּיהָ, וְרְחִימוּתָא אִיהוּ
סְטָרָא דִּילֵיהָ.

מַצְחָא דְּאִיהוּ בְּלֹא עַגּוּלָא, וְאִיהוּ רַבְרָבָא. הַאי אִיהוּ בַר נֶשׁ דְּכָל זְמַנִּין פַּד
קָאִים, וְכַד אָזִיל, כְּפִיף רִישִׁיהָ. הַאי אֲתַפְלִיג לְתַרִּין לְסְטָרִין, וְאִינוּן
סְטָרִי שְׁגַעוּנָא. סְטָרָא חָדָא אִיהוּ שְׁגַעוּנָא דְּאַתְחַזִּי, וּבְגִי נֶשׂא אַחְרָנִין
יְדַעִין שְׁגַעוּנָא, דְּאַשְׁתַּמוּדְעָא קְמִי כָלֵא, וְאִיהוּ טַפְשָׁא.

בְּמַצְחִיהָ אִית אַרְבַּעָה קְמִיטִין רַבְרָבִין, לְזַמְנִין בְּשַׁעְתָּא דְּמַלִּיל קְמִיט לִוּן
בְּמַצְחִיהָ, וּלְזַמְנִין דְּאַתְפֹּשֵׁט מַצְחִיהָ בְּמַשְׁכִּיחָה, וְלֹא אַתְחַזִּין.
אִינוּן קְמִיטִין אַתְחַזִּין, קְמִיטִין אַחְרָנִין רַבְרָבִין בְּסְטָרָא דְּעֵינוּי, חִיּוּף
לְמַגְנָא. פּוּמִיָּה רַבְרָבָא. לֹאוּ אִיהוּ בַר נֶשׁ לְתוּעֵלְתָא. סְטָרָא אַתְרָא אִיהוּ.
שְׁגַעוּנָא דְּאַתְפֹּסִי בֵּיהָ, וּבְגִי נֶשׂא לֹא מְסַתְּפֵלָן בֵּיהָ. וְאִיהוּ אַתְחַפֵּם בְּמַה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו

ברחוב השומר 74 בני ברק

03-6771499

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300